

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1. leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 14. mal. serpana 1893.

List 28.

Sveti Donat
Sveti Donat,

mučenec, patron zoper hudo uro in točo.

Proti koncu zadnjega stoletja po Kristusovem rojstvu, kedar je vladal rimski cesar Antonin, je v Rimu živel mož visocega rodü in imenitnega vojaškega stanü, z imenom Faust. Pa tudi blaga žena njegova, Flaminija, bila je plemenitega rodü, rodü Lamija.

Ker je Flaminija, kar je pač še vse imenitniše, bila blazega serca, ni se čuditi, da je bolj in bolj se vнемala njena želja. pokristjaniti se, ter sebe in moža zveličati. Flaminija snidla se je v Milanu s slovečim sv. Gervazijem, čigar god kat Cerkev obhaja 19. rožnika. Koliko veselje za svetega moža, videti in slišati iz ust krepostne žene v pogovorih kerščanskih, ktere sta imela, kolika je njena želja po sv. kerstu, kolika njena gorečnost za sveto katoliško vero in cerkev. Rekla je Flaminija svetemu Gervaziju nekega dne: Kako srečno čutim se, da ti, daleč sloveči učenik, mene spoznaš vredno, kristijana postati. Zlasti zato hrepenim po tej sreči, ker sem bila podučena, da vaš pravi Bog greh sovraži, a grešnikov pa ne zametuje, marveč išče jih zveličati in osrečiti. Terdno nadjam se, da s prestopom v sveto kerščansko cerkev ne le sama se zveličam, marveč tudi sprosím ozdravljenje svojega za protinom bolnega moža, in da sprosím si tudi dete od Boga.

Sv. Gervazij, spoznavši velike želje, pa tudi veliko zaupanje blage žene, in da bode ta žena pridobila veliko ljudi Bogu Zveličarju, oserčuje jo in reče: Zaupaj na Stvarnika nebes in zemlje, ki je uslišal tvoje molitve in prošnje. Kmalo postaneš Njegov božji otrok pri sv. kerstu. Tvoj mož bode ozdravel, in rodila bodeš sinu, ki bode

velik v očeh svetä, a še večji v Božjih očeh. Izvoljena posoda bode za razširjanje svete Jezusove vere.

Kakor je sv. mož govoril, zgodilo se je. Faust po dolgi bolezni naglo ozdravi, in postane zopet sposoben za imenitno vojaško službo. Flaminija doseže po skerbni pripravi in natančnem poduku sv. kerst v Milanu leta 159 po Kristusovem rojstvu. Videti je res, da nebesa so pospeševala kerst Flaminijin, ker je obljubljeni sin njen bil izvoljen za posebno veliko popolnost.

Flaminija pošlje od Boga sprošenega sinčeka k sv. kerstu, kjer dobi ime: Donat, kar pomeni dar, da spozna s tem hvaležno, koliko milost je Bog tej družini skazal v Svoji neskončni ljubezni. Zato Flaminija sinčeka daruje Bogu, podobna v tem Ani. materi Samuelovi, ter njega odloči zgolj v čast in službo Najvišjemu. — Donata so starši skerbno izgojevali: odgojen bil je po svojem imenitnem stanü, podučen v vsih potrebnih vednostih, prevladala pa je povsod in vse obsvetila zvezda sv. katoliške vere. Kakor so izvrstni izbrani učitelji gledali mlademu Donatu um razsvetljevati, obogatiti njega z vednostmi, njegovemu prihodnjemu stanü dostojnimi in potrebnimi, tako prizadevala pa se je pobožna mati, sinčeku serce blažiti s svetimi čednostmi, s kerščansko krepostjo, ter z gorečo ljubeznijo do Boga in do bližnjega.

Ko Donat nekoliko odraste, zgubi ljubljene očeta, po katerem je jako žaloval. Kako dobrotno je Bog ravnal, da je pa Donatu pobožno mater še pustil, da je njo razsvitljeval in ojačil za bogoljubno in človekoljubno izrejo sinčekovo!

Božja previdnost poklicala je Donata mladeniča v vojaški stan. Tu imel je postati čast ker-

ščanskega vojaštva. dika stanū, zgled vsih lepih čednosti, apostelj svojim podložnim, varh novo-spreobrnjenim. Mati predstavi sina rimskemu cesarju Marku Avreliju, ki sprejme plemenitega mladenčā v vojaško službo, in Donat se do njega obnaša z vso njegovemu visocemu rodu spodobno dostojnostjo. Cesar bil je prepričan, da bode Donat njemu v vojski vsestransko veliko hasnil, saj je večkrat slišal o odličnih lastnostih Donatovih. Cesar izroči Donatu imenitno vojaško službo v Melitinski legiji (kerdelu), kjer so večidel kristijani služili. S 16. letom Donat nastopi vojaško službo, in se tako hlabro in modro vede, da čez malo let postane polkovnik.

Za časa imenovanega rimskega cesarja Marka Avrelija bilo je Laško v hudih stiskah. Iz severnih dežel priderlo je več ptujih narodov na Laško, ker lakota in kuga jih je iz domačih sel in dežel izganjala. Kruti boji, kervave vojske prično se z Rimljani. Rimljansko cesarstvo je bilo v nevarnosti, da se vstrajno ne more več braniti, ne se ustavljati strašnemu navalu pritiskujočih narodov. Cesar premišljuje, kako bi si pomagal: očitno je, da kot pogan išče pomoči pri malikih, pri poganskih služabnikih, kateri mu šepetajo, češ, kristijani so krivi vsih teh nezgod, da ime kristijansko se mora zatreti, hoče li še rešiti cesarstvo hudih zadreg. Ljuto preganjanje kristijanov prične se na cesarjevo povelje povsod po širnih deželah. Kristjane so povsod vohali, v verige kovali, povsod videli so se odri in germade morilne, kri je tekla v potocih. A to preganjanje, se vé, ni potolažilo jeze domišljenih bogov, marveč je Božja pravica bila hudo razžaljena, kri nedolžna vpila je v nebesa za strahovanje. Divji narodi prihrumeli so od več strani, požigali so, plenili in morili, prilastili si vedno več oblasti, v bitkah zmagovali so Rimljane. To je terpelo več lét. Leta 176 vtaborili so se Rimljanje v hribih blizo mesta Karnut na Oggerski meji, češ, da jim sovražniki za herbet ne pridejo. S preganjanjem kristijanov treba je bilo, se ve da, prenehati, treba bilo je vse moči zediniti zoper splošnjega sovražnika: kateri je pa Rimljane popolno obkolil. Kužne bolezni nadlegovale so vojake, zmanjkalo je živeža, zakaj pota bila so na vse strani zaperta, videti je bilo, da preti Rimljanom popolen pogin, da še celo brez prelivanja kervi sovražniki vojsko uničijo. „Sila kola lomi.“ Cesar sprejme nasvêt polkovnika Julija Kapitalina, naj kristijanski vojaki, ki so služili v 12. legiji, molijo k svojemu Bogu za pomoč, ker je slišati, da dosežejo vse, kar prosijo po svoji veri. Nemi maliki niso pomagali, naj se poskusi po nasvêtu polkovnikovem, misli

si cesar, in zapove, naj celi polk kristjanskih vojakov moli in sprosi vode, potrebnega dežja! In glej! kristjani pokleknejo, začnejo moliti, in že se nebo zagerne v temne oblake, pride vihar, grom in blisk, ki zrak očisti, in dežja toliko pade v taborišče Rimljanov, da ljudje in živina dobijo dovolj vode. Ravno tisti čas pa — je strela mnogo sovražnikov pokončala, strašna toča mnogo njih pobila, ostali so bežali, v neredu med seboj se morili, ter šotorišča z vsemi zakladi Rimljanom pustili, ki so pa za sovražniki se dervili in mnogo jih pokončali.

(Dalje nasl.)

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda in Zoeličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

Gotovo je bilo nevernikov tudi takrat, ko je Jezus Kristus s svojo cerkvijo bil spoznan v postavah. Bilo je tudi takrat ljudij, ki so n. pr. kot zakonski skupaj živeli, čeprav niso bili zakonski, ker ne cerkveno poročeni. Tudi takrat popolnoma vsaj na tihem ni bilo brez hlapčevskega dela ob nedeljah. Tudi takrat se je trosila marsikatera protiverska v šolah. A takrat vladal je še čut, da je vse to pregreha ne samo pred Bogom in cerkvijo, ampak tudi pred svetom in pred državo. Danes pa, ko imamo vse verste „prostostij“, ko imamo fakultativni civilni zakon, ko se postava jako malo briga za nedeljsko posvečevanje, in je dovoljeno, ob nedeljah zidati, kopati kanale, delati tlak itd.; ko je šola ločena od cerkve, je marsikaj grešnega pred Bogom — postalo dovoljeno in opravičeno pred ljudmi, in je še celó obdano z obliko postavnosti. Kar se je drugokrat postavno zatiralo, k temu ravno oblika postavnosti dandanes še vablja. In na tak način takratno posamezno, skrito zlo dandanes postaja občna, javna bolezen, dočim Kristus Jezus in Njegova cerkev dosledno bolj in bolj izginjata iz narodne zavesti. Tak je torej, po obstoječih premisah, tužni prizor v našo bodočnost.

Sedaj pa, dragi moji! ko ste slišali po teh nekaterih točkah omenjenega govora, kaj je katoliška zavest, in kako naj se razodeva; ko poznate tudi želje sv. očeta o našem zadržanju, gledé svete cerkve in o njenem vplivu, katerega naj bi imela na nas, in bi res tudi mogla imeti, ako bi mi bili, kakoršni bi morali biti: zavedni katoličani; sedaj pa, prosim vas, po-

primimo se z vso odločnostjo naukov sv. očeta in storimo po njihovih željah; in na tak način, v njihovem duhu, praznujmo njihov slovesni dan. In zato delujmo po njihovi želji vsi in vstrajno na to, da se katoliška zavest vsepovsodi bolj in bolj zbudi, oživi, vglobi. Kaže naj se pred vsem v našem osebnem življenju, da se v njem zares vresniči, kar vsak dan molimo: „posvečeno bodi tvoje ime!“

Da, bodi posvečeno v naših mislih in željah, v naši besedi in v našem dejanju: posvečeno v življenju po vzgledu, po naukih in zapovedih Kristusovih, kakor nas uči po svoji cerkvi: posvečeno po sv. zakramentih, zlasti pa sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, katere nam deli po svoji cerkvi in nam zapoveduje, prejemati ji, vredno prejemati. — Kaže naj se v družbinskem življenju, s tem, da so stariši lep vzgled svojim otrokom, otroci pa v ljubezni in pokorščini njim podverženi; kaže naj se dalje s tem, da so eni in drugi, stariši in otroci, sploh, vsa družina s posli vred, verno in pokorno vdani Jezusu Kristusu v njegovi cerkvi. Ravno stariši imajo to stanovsko dolžnost, gojiti v svojih ljubezen do sv. cerkve. Saj mora ravno sv. zakon biti odsev one ljubezni, s katero je Jezus Kristus ljubil svojo cerkev, in je zakon ravno zato svet zakrament. Cerkev — to je vse, to edino, kar nam je Jezus Kristus zapustil, ko nas je vendar toliko ljubil. Za to zapuščino dal je največji dar, kojega je sploh premogel: lastno svojo kri. Ljubezen, spoštovanje, pokorščina do te od Kristusa toliko ljubljene in tako drago cenjene cerkve — to mora tudi starišem biti največji dar, katerega morejo podeliti svojim otrokom. — Katoliška zavest naj se kaže tudi v našem javnem življenju, s tem, da si vselej, posebno pa pri volitvah v vse razne zastope, vestno prizadevamo, da pridejo k veljavi katoliška načela: v občini, v šoli, v raznih zborih in svetih, sploh v kateremkoli zastopu. Ko rečemo od ene strani: „pridi k nam tvoje kraljestvo!“, ne delajmo od druge sami na svojo obsodbo, s tem, da s krivim postopanjem — in tu imenujem izrecno tudi naročevanje in branje slabih časnikov — podkopujemo in pobijamo kraljestvo božje: sv. cerkev med nami. Ne, zavedno-katoliško bodi naše ravnanje, kakor v osebnem in družbinskem, tako tudi v javnem življenju, in zavedno-katoliški bodo naj vselej in povsod tudi možje, katere si izvoljujmo za svoje zastopnike v raznih verstah javnega življenja.

(Konec nasl.)

Še nenatisnjeno pismo Leona XIII.

Časopis „Unità Cattolica“ objavil je sledeče, od grofa Lodovico Pečči-ja izročeno mu pismo, ki doslej še ni bilo natisnjeno in katero je pisal papež Leon XIII pred 55 leti — tedaj o pričetku svojega duhovstva — do kardinala Sala. Pismo je pisano v novicijatu jezuitov v Montecavallo, kamor se je bil umaknil mladi Pecci, da se z duhovnimi vajami sv. Ignacija pripravi na sv. mašnikovo posvečevanje. Kardinal Sala, ki je mislil, da kani mladi duhovnik stopiti v družbo Jezusovo, odsvetoval mu je pismeno, ne kje iz nasprotstva do jezuitov, katere je ravno nasprotno močno čislal, temveč, ker je bil prepričan, da je mladi duhovnik poklican večje službe opravljati cerkvi kot prelat, nego kot redovnik. Na to pismo kardinalovo odgovoril je novoposvečeni duhoven Pečči sledeče:

Sv. Andrej, 2. prosinca 1838.

Prezvzišeni gospod!

Leto 1837 bi se ne bilo moglo zame boljše končati in 1838 ne boljše pričeti. Predvčeranjem posvečen sem bil od velečastitega kardinala Odescalchija za duhovna in nato sem opravil prvo sveto mašo v kapeli svetega Stanislava Kostka. Na verhuncu veselja sem in iz vsega serca slavim Gospoda, ki mi je podelil tako visoko čast in poleg tega še oni mir, ono duhovno sladkost, „ki presega vsak občutek.“ Pri oltarju nisem pozabil Vaše eminencije; ko sem molil za blagor svoje duše, prosil sem z vso gorečnostjo Gospoda, da bi stresel na Vas s polnimi rokami vsaktero srečo in blagost.

Vaša eminencija piše mi v Svojem zadnjem pismu:

„Odobravam Vašo gorečnost; toda nikakor ni potrebno da zapustite pot, na katero ste stopili in na kateri morete storiti mnogo uslug Cerkvi in sveti stolici.“ Razodeti moram Vaši eminenciji, kar sem do danes skrival v svojem serci: čutil sem v resnici veliko nagnenje, zapustiti svet in se popolnoma posvetiti duhovnemu in notranjemu življenju, ker sem prepričan, da ni na svetu nikake sreče, katera bi mogla sercé popolnoma zadovoljiti. Od svoje perve mladosti čutil sem vedno najglobokejše spoštovanje do očetov iz reda Jezusovega, katerim se moram zahvaliti za svoj prvi poduk, in danes bil bi že njihov, ako bi bil zasledil v sebi poleg tega nagnjenja še posebni poklic, katerega mora človek imeti, da stopi v redovni stan. Poprimem se te prilike, da naravnost razložim Vaši eminenciji svoj sklep. Ker se mi le-tá poklic pogreša, ne bodem zapustil pota, na katerem nahajati se imam čast. Odkritoserčno pa Vam moram priznati, da bi se čutil zelo srečnega (in to je, za kar najgorečnejše prosim Gospoda), ako bi umel na tej poti podrediti vse svoje delovanje, in tudi prelato samo duhovstvu, in sicer takó, da bi se značaj prelata tako rekoč izgubil v mnogo lepšem značaju duhovnovem. Ako je tudi res, da se služi v meščanskih sodnjih dvorih, v delegacijah itd. sv. Stolici, so te službe vendar-le vsakako vzrok raztresenja duhá. One le preveč sercé odvrtaajo od vzvišenega cilja duhovstva, ki je v tem, služiti naravnost cerkvi in delovati v večjo čast božjo. Te dni čital sem življenje sv. Frančiška Saleškega in dejal sem si! Kakó krasen vzgled je le-tá svetnik za duhovna, ki bi bil povišan v prelata! — Včeraj

obiskal nas je tukaj oče Rillo, jezuit, ki se povrača iz Mezopotamije z dolgo brado, turbanom in v popolnoma turški obleki. Zelo je veselilo nas vse, sprejeti ga in objeti. — Ostajam Vaše prečastite eminenције najvdanejši in najpokornejši sluga Joahim Pecci.

More li dober katoličan želei, da se papežu ne poverne svetno vladarstvo?

Marsikdó misli, da je dober katolik, četudi želi, da se svetna oblast ne verne sv. Očetu. A to so popolnoma napačni nazori.

Želei, da se papežu svetna oblast ne poverne, je isto kot ustavljati se sv. Očetu in škofom, ki so že ob raznih prilikah ožigosali siloviti način, po katerem se je papežu ugrabila njihova kneževina; isto kot truditi se, da ostanejo brezvspešni vsi protesti sv. stolice, tako tudi papeža Pija IX in Leona XIII, ki so malo po svoji izvolitvi (v svoji okrožnici „Inscrutable“ z dné 2. aprila 1878) dejali: „Da varujemo na najboljši način, na kateri moremo, svete pravice, — in svobodo sv. Stolice, ne bomo nikedar odjenjali zahtevati, da se spoštuje Naša oblast... in da se Nam poverne stanje, katero je pred stoletji modrost Božja podelila Rimskim škofom.“

Papež tedaj želé, pač da, celó naravnost zahtevajo, da se jim verne svetna oblast in „dober katoličan“ bi bil v stanu želei, da bi se papežu te pravice ne dale nazaj? — Papež je izobčil one, ki so mu svetno oblast vzeli, in „dober katoličan“ more želei, da bi ta krivica ostala še nadalje? — Ako to ni očiten upor proti poglavarju sv. Cerkve, proti namestniku Kristusovemu na zemlji, proti učeči cerkvi, tedaj pač ne vemo, kako imé bi dali takemu početju!

Toda nekateri „verni in dobri katoličani“ pravijo: „Mogoče, da je za vladanje sv. cerkve res koristno, da se papežu verne svetna oblast; neobhodno potrebno pa to gotovo ni.“ Toda tu vprašamo: „More li dober katoličan — tudi ako bi bila svetna oblast samó koristna — želei, da bi sv. Cerkev — njegova mati — bila oropana te koristi, katera ji pripada po božjem in človeškem pravu? Poleg tega pripomnimo tudi še, da ni nikomur dovoljeno gojiti krivičnih nazorov. Ako je tolovaj oropal mojega brata, morem li želei, da mu ne poverne oropanega? Vsak pošten človek mora želei, da pride pravica do zmage. Nasprotné želje so protizakonite in toraj kot take nedovoljene.“

Toda sedaj slavno-vladajoči papež pravijo v svoji ravno navedeni okrožnici: „To ni prazno vladohlepe in častiželjnost, ki Nas naganja, da zahtevamo, naj se Nam poverne svetna oblast. Mi jo zahtevamo, ker zahteva le-to Naša dolžnost in slovesne Naše prisege, ker je potrebno, da se obvaruje popolna prostost Naše duhovne oblasti in ker je popolnoma jasno, da ako se govori o svetni oblasti svete Stolice, se govori istotako o blagru cele človeške družine.“

Razvidno je tedaj, da vprašanja, ali je svetna oblast papežu pri sedanjih razmerah potrebna, da se varuje neodvisnost Cerkve, ne smé vsak katoličan po svoje presojevati. Vprašanje odločeno je po treh najvišjih pastirjih, Piju VII, Piju IX, in Leonu XIII,

kakor tudi po brezštevilnih škofih. Reči se smé tedaj, da je to odločba cele učeče Cerkve. In to je dovolj! Verniki morajo poslušati učečo Cerkev.

„La Riconcrezione.“

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Tretje poglavje.

(Dolge.)

Velikonočna doba.

§. 22. Nadaljevanje.

1. Blagoslovljenje ognja v dan velike sobote pred 9. stoletjem ni bilo sploh v navadi. Iz nekega pisma, ki ga je pisal papež Čaharija (741—752) Bonifaciju, razvda se, da tega običaja ta čas Rim še ni poznal. Omenja pa te šege papež Leon IV. (847) v homiliji: „De cura pastoralis“, ter pristavlja, da so v soboto pred velikonočnim praznikom blagoslovljali nov ogenj, in ga delili med ljudstvo. — Dandanes se to blagoslovljenje verši po naslednjem obredu: V jutro velike sobote se iz kresilnega kamena izkreše ogenj, in se zunaj cerkve ž njim zaneti gromadica derv. Mašnik blagoslovlja ta ogenj, proseč v predpisanih molitvah Očeta luči, naj bi naš um razsvetljeval, in naša serca ogreval, da nekdanj dosežemo večno luč. — Kresilni kamen spominja na Kristusa, ki se v sv. pismu imenuje „vogeljni kamen“ (Ap. dej. 4, 11.). Prava luč, vsa resnica, izhaja od Njega, ki je v tem času vstal iz kamenitega groba.

Z blagoslovljenim ognjem se prižgó vsa druga svetila v cerkvi. Dijakon (mašnik) nosi palico, na kateri so nataknjene tri sveče. Stopivši v cerkev, prižge jedno teh sveč in poje: „Lumen Christi!“ — „luč Kristusova!“ Sredi cerkve prižge drugo, in pred velikim oltarjem tretjo, vsakrat z višjim glasom peva: „Lumen Christi!“ Na ta klic se vsaki pot v višjem glasu odgovori: „Deo gratias!“ — „hvala Bogu!“ — Palica triogljata pomeni presveto Trojico. Jezus, druga božja oseba, prišel je na svet, da bi vse razsvetlil. Sveče se prižgó polagoma v znamenje, da se je luč Kristusovih nauk le s časoma, ne v hipu, razširila po svetu.

2. Že od petega stoletja se v dan velike sobote blagoslovlja velikonočna sveča. Nekateri menijo, da je začetnik temu običaju papež Cozim (417). Vendar to opravilo takrat še ni bilo po vseh cerkvah v navadi. Četrti cerkveni zbor Toledski l. 633 graja, da se velikonočna sveča ne blagoslovlja, in zapoveduje, da se ima to goditi po vseh cerkvah Španije. V tem ukazu se razlaga tudi pomen velikonočne sveče z besedami: „Mi blagoslovljamo to svečo zaradi veličastne skrivnosti te moči, da sprejmemo z blagoslovljeno lučjo skrivnost vstajenja Kristusovega, ki se je v tej noči zgodilo.“¹⁾ Dasiravno velikonočna sveča spominja na razsvetljavo, ki je bila potrebna nekdanj pri ponočnih obrednih opravilih velike sobote, je vendar tudi mističnega pomena. Pomeni namreč vstajenje Kristusovo, po katerem se je pregnala nevednost duha in tmina serca. Da bi ljudje živeli v tem spoznanji, postavlja jim cerkev

¹⁾ C. 9.

pred očmi simbol Kristusa, od smerti vstalega, v podobi velikonočne sveče.

Svoje dni so v to svečo vtiskovali tekočo letnico, red praznikov, imena cerkvenih in svetnih došojanstvenikov.

Blagoslovljenje se prične s prekrasno himno: „Exultet jam angelica turba“ etc., ki se pripisuje sv. Avguštinu. Med pevanjem te himne se vtaknejo v svečo petera kadilna zerna v podobi križa, in potem se ista prižge. Kadilna zerna pomenijo dišeča mazila, s katerimi so pobožne žene mazilile truplo Kristusovo v grobu. Dokler sveča ni prižgana, pomeni Kristusa v grobu; prižgana, pomeni Kristusa iz groba vstalega. Prižge se z jedno svečo, ki goré na triogljatem svečniku; to pomeni, da vstajenje je bilo učinek božji. — Po svoji stebričasti podobi spominja velikonočna sveča tudi na goreči oblačni steber, ki je vodil nekda izraelsko ljudstvo v puščavi.

3. Blagoslovljenje kerstne vode v dan velike sobote je bilo običajno že v prvih stoletjih kerščanske cerkve. Poseben obred za to opravilo poznajo že apostolska določila.¹⁾ Poleg binkoštné sobote je bila velika sobota odločena za slovesno kerščenje. Kerščevali so z novo kerstno vodo od treh do šestih popoldne, pozneje tudi v jutro velike nedelje. Ko je bila v poznejšem času ponočna služba božja preložena na prejšnji dan, delili so zakrament sv. kersta tudi v soboto dopoldne, ko je bilo končano blagoslovljenje kerstne vode. Že ap. Pavel postavlja sv. kerst v zvezo s smertjo in z vstajenjem Kristusovim (Rim. 6, 2—5). Vstajenje Kristusovo namreč predočuje nam lepo učinek sv. kersta — novo življenje v Kristusu.

(Dalje nast.)

Mlad mučenec.

17. marca letošnjega leta preterpel je mlad, sleten deček v Ipek-u na Albanskem smert za vero Kristusovo, kot žrtev mohamedanskega fanatizma. Bival je v hiši svojega mohamedanskega sorodnika, ki ga je hotel na vsak način na to pripraviti, da bi pljunil na sv. razpelo ter jedel prepovedano mesó. Toda zastoj! Serčno pritiskal je malček sveto podobno na persi ter jo poljubljal. To pa je Turka takó razkačilo, da ga je s tremi strelji iz revolverja usmertil. „O ti sveti mučenec!“ zaklical je albanski poročevalec, „ti izvoljena duša Albanije, ki gledaš sedaj v nebesih Bogá od obličja do obličja, usliši mojo prošnjo in moli za svojo domovino!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Milosti pri Karmelski Mariji D. na Selu.) Prihodnjo nedeljo 16. t. m. je praznik Matere Božje Karmelske. Prav posebnega spomina vredno je, da v cerkvah Karmelske Matere Božje so ta dan popolnoma odpustki in sicer na taki način, kakor o Porcjunkuli, namreč, ne le enkrat, ampak kolikorkrat kdo po enkrat opravljeni spovedi in sv. Obhajilu od prvih večernic v predan (od dveh v soboto), do solnčnega zahoda v nedeljo, obišče karmelsko cerkev, in ondi moli v namen sv. Očeta, zamore dobiti popolni odpustek; obertiti se morajo ti odpustki dušam

v vica. Ker tedaj je na Selu pod Ljubljano Karmelski samostan s Karmelsko cerkvijo, se torej ondi prihodnjo nedeljo s takim pogojem in na taki način dobivajo popolni odpustki, katerih se verniki lahko obilno in v velikem številu vdeležujejo, zlasti ker je karmelska cerkev tako blizo glavnega mesta.

V Križah pri Teržicu obhajali smo drugo nedeljo po Veliki noči lepo slavnost. Blagoslovljene so bile namreč nove orglje. Že lansko leto se je po prizadevanju čast. g. župnika in radodarnosti križkih faranov v cerkvi poderl stari in napravil popolnoma nov kor. Saj je bilo pa tudi živo treba te preuredbe. Prostor pod korom bil je poprej bolj podoben kaki kleti, kakor prostoru v cerkvi. Iz tega precej temnega prostora pod korom speljane so bile od dveh strani stopnice na kor. Te stopnice bile so, kakor po mnogih drugih cerkvah, nekako skrivališče za take mladeniče posebno, ki hodijo v cerkev ne toliko da bi Boga častili, temuč da Boga žalijo z nespodobnim vedenjem, in tudi druge motijo v pobožnosti. Žal, da brez taci pri nas tudi ni! Sedaj je pa kor lep in gotovo služi v kras naši župni cerkvi. Tudi je sedaj pod korom dovolj svetlobe. Stopnice so na novi kor speljane s pokopališča in zabranjena je s tem marsiktera nerodnost v hiši Božji. Ker stare orglje skoro niso bile več za rabo, naročili so č. g. župnik v sporazumljenji z župljani nove pri gg. bratih Zupan v Kamni gorici za nekaj čez 1100 glđ. Delo izvršila sta omenjena gg. brata zares lepo in terdno, v zadovoljnost gosp. župnika in župljanov. Orglje so na osem spremenov in imajo lep, prijeten glas. Zunanost orgelj je tudi zares lična in gotovo močno povekšuje lepoto naše župne cerkve. Gg. brata Zupana pokazala sta s tem delom, da sta izvedena v svoji stroki in da jima je zares na tem ležeče, vsestransko vstreči svojim naročnikom. Na vabilo č. g. župnika prišli so 16 aprila preč. gosp. dekan kranjski, ki so ob 10ih med azistenco nekterih gg. duhovnov blagoslovili nove orglje in imeli potem tudi slovesno službo Božjo. Spodbuden, dnevu in slavnosti primeren govor imel je č. g. dr. Iv. Mauring, kapelan kranjski. Kakor navadno, se je pri tej slavnosti zvonilo in tudi streljalo. Splošno veselje o tej priliki je pa to kalilo, da se je pri streljanju nek mladenič — po neprevidnosti, ali kako — hudo ostrelil po obrazu in poškodoval. Precej oni dan prepeljali so ga v ljubljansko bolnišnico. —

Iz Idrije 10. julija 1893. (Vesela nedelja.) Včeraj obhajali smo tukaj z veliko slovesnostjo prvo sv. mašo, katero je Vsegamogočnemu Bogu daroval naš rojak č. g. Jožef Sternad. Svečanost bila je za Idrijo res izvanredna. Na stotine ljudstva zbralo se je od blizo in daleč, da prejme mašnikov blagoslov; celo od obali penečega jadranskega morja došli so sorodovinci in prijatelji. Vpeljal je č. g. novomašnika pred altar Gospodov s prekrasnim globoko v serce segajočim govorom milostni g. kanonik Fr. Čebular, dekan na Opčini. Slikal nam je s spretno besedo spoštovanje, katero so že v davnih časih skazovali celo poganski narodi svojim malikovavskim duhovnikom; pojasnil nam je čast, s katero je Gospod Bog sam povzdigoval duhovnike stare zaveze, tako, da je celo silni Aleksander Veliki, kateri se je Jeruzalemu bližal z namenom, da hoče vse duhovnike judovske pomoriti, pokleknil pred velikim duhovnikom, ki se mu je bil približal oblečen v svoja du-

¹⁾ Lib. VII. c. 43.

hovska oblačila; narisal nam je visoko dostojanstvo, v katero je povzdignil sam Sin Božji duhovne nove zaveze, katerim je izročil trojno oblast: učeniško, duhovsko in vladarsko. Ni čuda toraj — nadaljuje prečastiti govornik — da duhovnov zavoljo te njih visoke časti nasprotniki njihovi terpeti ne morejo, da jih skušajo oblatiti in da se v to poslužujejo mnogih najnevednejših sredstev, laži, obrekovanja in zavijanja, da zmoto in pregreho enega na vse obračajo; ni čuda, da je tem sovražnikom Kristusovim vsaka nova maša pezdila v oči, ker bi najrajše videli, da bi nikdar več nobene ne bilo; ni čuda, da bi ti hudobni grešniki vse duhovne najrajše v eni sami žljici vode vtopili!

Č. g. novomašnik, tudi Tebi se bode moretiti tako godilo; toda terpi, terpi in moli — plačilo obilno te čaka v nebesih. Sejal boš v solzah, žel boš pa v veselji! S temi besedami sklence visoki govornik svoj pretresljivi govor, katerega je zbrana množica zvesto poslušala!

Milostnemu g. kanoniku izrekamo najtoplejšo zahvalo za njegov veliki trud; č. g. novomašniku pa mnogo duševnega veselja v njegovem novem stanu.*

Z Notranjskega. — (Za god sv. Mohorja.) V 5. št. letošnje „Zg. Danice“ je nekdo priporočal „ligo“ (zvezo), katere udje bi vsak dan kaj molili za razširjanje katoliške zavesti. Hvala Bogu! tako ligo že imamo in šteje čez petdeset tisoč udov, ime ji je družba sv. Mohorja. Njenih postav § 3. se namreč glasi: 1.) Vsak družnik naj vsak dan moli „Očenaš“, eno „Češćeno Marijo“ in zraven naj pristavi besede: „Sveti Mohor, prosi za nas!“ To naj odmoli v ta namen, da se katoliška vera sploh, posebno pa med slovenskim ljudstvom ohrani in razširja.... 2.) Vsak družnik se zaveže, da se bo po svoji moči in po svojih okoliščinah prizadeval, naj se dobre knjige med Slovenci razširjajo....

Toraj ravno v tisti namen, za kar se je obhajal vlani katoliški shod, je tudi vstanovljena družba sv. Mohorja in dobro, potrebno bi bilo, da letošnji družbeni „koledar“, ko bo poročal o katoliškem shodu, posebej še to povdari, namreč: naj udje zvesto opravljajo družbeno molitev, da bi se spolnili blagi nameni katoliškega shoda, ki ima tudi namen katoliško vero med Slovenci ohraniti in poživiti.

Iz Egipta. (Katoličanstvo in olike.) Prečastiti škof in apostoljski vikar sudanski Frančišek Sogaro v Kahiri, pisal je meseca maja t. l. princesinji Mariji Rohanovi, kot predsednici solnograškega društva za Afriko, daljše pismo, v katerem poroča med ostalim tudi sledeče:

Mestni del, v katerem stolujem, se je v zadnjem času zelo olepšal in povečal. Prej prebivali so v naši sosesčini le mohamedanci v bornih kočah, sedaj pa tu bivajo po večini kristijani v lepih hišah. Že po zvanjem vidi se, kako je polagoma zmagovala in še zmaguje kerščanska omika nad mohamedansko nesnago, luč svete vere Kristusove nad temo izlama. Konci mestnega dela dviga se naša cerkev z dvema zvonikoma, kjer že deset let vabijo k molitvi trije prekrasnodoneči zvonovi.

* Lepa hvala za sporočilo; prosimo še o drugi priliki kaj. Vr.

Na pročelji cerkve napisano je v velikanskih čerkah „Cordi Jesu Sacrum,“ t. j. Posvečeno sercu Jezusovemu. Ob nedeljah in praznikih so v le-tej cerkvi po tri sv. maše in sicer ob 6ih, 7ih in 10ih. H pervima prihajajo po mestu služeči kerščanski zamorci in posli, k poslednji pa gospoda sploh in vzlasti vradniki. Pred vsem pa daje dober vzgled velespoštovani zastopnik naše zavetnice Avstrije, c. in kr. diplomatski opravnik in veliki konzul gospod baron Heidler-Egeregg-Syrgenstein, ki se vsako nedeljo vdeleži svete maše, ob posebnih praznikih pa v gala uniformi z vsemi vradniki diplomatske agencije in generalnega konzulata kahirskega. Kot zastopnik naše zavetnice ima poseben odličen prostor in pri njegovem prihodu in odhodu glasi se avstrijska cesarska himna. Med drugimi pričujočimi opazujemo s posebnim zadoščevanjem nemškega in italijanskega diplomatskega agenta. Pri tej sv. maši je cerkev skoro premajhna za vse prisotne. Tudi ss. zakramenti se pridno prejemajo. Istotako se cerkvene svečanosti, katere prirejamo ob posebnih prilikah marljivo obiskujejo kot n. pr. devetdnevne, svečanosti v čast sv. Jožefu meseca sušca, šmarnice v čast „Reginae nigrorum (Kraljice zamorcev)“ meseca maja i. t. d. Kedor je videl ta mestni del pred desetimi leti in danes, mora se čuditi. In ta napredek je toliko bolj vesel za nas, ker se je vse izveršilo polagoma in skoro nevidno...

Istotako vesele stvari poročati moram iz Heluana, druge naselbe, ker se vzlasti pečemo z zamorci. Glavna naša postaja je pa Džeziru (otočju) in se zove „protisužniška kolonija Leona XIII,“ posvečena izključno zamorcem, za katerih blagor se sicer nihče ne briga. Evropejci in domačini jih radi prezirajo zaradi barve njihove kože, njihovega značaja in njihovih šeg. In takó so popolnoma ptuji v ptuji deželi, zaničevani in teptani od vseh. Usmiljuje se jih samo vera Kristova. Naša kolonija odprta je hirajočim bolnikom, zapuščenim in sirotam. Da je težko poboljšati stare zamorce, ki so se v dolgoletni moslimski sužnjosti popolnoma spridili, omenjati mi ni potreba posebej, kakor tudi ne, koliko žalostnih skušenj imamo, kolikokrat naše nade gredo po Nilu. Zlasti radi pa imamo otroke, saj na njih sloni vsa bodočnost zatiranega zamorskega plemena.

Lep napredek nam je zaznamnjati tudi v naši postaji v Suvakinu ob rudečem morji. Pred 10 leti zaničevali so nas, sedaj pa imamo že sredi mesta svojo cerkev sv. Križa in lepo vrejeno misijonsko postajo s šolo. Generalni guverner obišče večkrat misijon in šolo ter vabi duhovne na kosilo; v obče nas spoštujejo. Novih spreobračanj sicer ni veliko radi vladajočega fanatizma; no vsaj katoliki obiskujejo marljivo pridige in službo božjo.

Ako pogledamo v Sudan, kjer se je bila tako krasno pričela razvijati sv. vera, je tamkaj res žalostno, ker je ondi vse naše delo zaterto. No, kdo vé, ako ne namerja Bog ravno po tem potu pripeljati Cerkve do še večje zmage. Kdo vé, ali se ne bode ravno vsled tega zamorcem za vselej pristudil izlam (mohamedanstvo), v čegar imenu počenjajo mahdisti toliko krivice in grozovitosti. In to bi bila neizmerna pridobitev za nas, ker v Sudanu je ravno izlam naš najhujši in najnevarnejši tekmeč in nasprotnik.

Spreobračanje zamorcev je težavno in počasno opravilo. Ako mi tudi ne dočakamo sadu našega delovanja, prikazal se bode vendar le pozneje. In imamo

li mi in naši dobrotniki morda zato menj zaslug nego oni, ki bodo za nami gledali te vspehe? Je-li kmetovalec, trebeč plevel in sejoč seme manj storil kot ženjci, ki žanjejo žito ter ga vežejo v snope? — Naše polje so zamorci. Mi polje obdelujemo, trebimo plevel in sejemo ter molimo za dobro žetev. Z božjo pomočjo razvijala se bode delavnost vedno krasneje in obrodila obilno sadu. Molitev in pomoč blagih podpornikov pa nam je pri tem neizogibno potrebna; na ta način oni sodelujejo z nami in delé z nami zasluge in pravice do časnega in večnega plačila. („Kath. Kirchenztg“)

Kumamoto (v Japoniji) 23. svečana 1893) (Iz viren dopis.) (Konc.) Z dvema ali tremi besedami moč je povedati vse ovire v razširjanju sv. vere: manjka nam denarja. Kot je rečeno, reveži so najpervo poklicani v nebeško kraljestvo. Ako stopijo v katekumenat, ne morejo si pri tem za ta čas služiti z rokami hrane. In kar je bogatinov, ki hočejo priti k nam, tudi premalo cenijo našo sveto vero, da bi hoteli radi nje preterpeti kako gmotno škodo; dajati jim moramo toraj vse zastoj.

Stroške štejem tako le: Ako hočemo katekumene tako vzgojiti, da nam potlej kaj koristijo, imeti jih moramo povprečno tri mesece (v začetku smo mislili šest mesecev) pri sebi. Za hrano in male izdatke treba mesečno 15 frankov, to je 45 frankov za celi čas. Ako prištejemo 5 frankov potnine, je vsega skupaj 50 frankov ali 20 gld. v zlatu za vsacega katekumena. (Obleke nisem štel, ker sem teh mislij, da za tako kratek čas je ni potreba kupovati).

50 frankov (20 goldinarjev ali 40 kron) za vzgojo jednega neofita (novinca)! Marsikomu zdela se bode ta vsota velika; no, pomisliti je, da se v premnogih krajih potroši na stotine za vzgojo jednega katekista in v družih na tisoče za vzgojo jednega samega duhovnika. Nobenemu se ne zdi to nič čudnega; in prav za prav to tudi v resnici ni mnogo. In tak neofit, ko se bode povernil k svojcem, dosegele bode toliko kot kak katekist, ali bolje rečeno toliko kot kak duhoven, če ne celo več. On bode kakor deblo, iz kojega izklijé nebrojno mladik, ki se polagoma razširijo v obližnje kraje in povsodi razširjajo blagi vonj svojega cvetja in sadežev v čast Kristusa in svete cerkve. On bode očiak in praded mnogobrojnih potomcev v veri, ki se bodejo vekovečno pomnoževali. In vse to zahvaliti se bodejo morali dobrotnikom, ki so takorekoč steblo vsadili ter rodili očaka s tem, da so mu preskerbeli katekumensko vzgojo. Oh koliko brezmejnih zaslug!

Izven tega potreba bode tudi zidati hišo za vsprejemanje katekumenov. Treba bode najeti, treba bode kupiti. Toda i najemnina i kupnina je draga. Deset tisoč frankov bode približno potreba, da si začetek pridobi neobhodno potrebno domovanje. Popisal sem podrobno celo našo nalogo. Pripomniti je treba samo še sledeče:

Jaz z jednim samim duhovnikom — domačinom oskerbovati moram 293 zelo obljudenih občin, v katerih je okoli 2500 mest in vasij, in poleg tega še veliko mesto Kumamoto. Po mojih mislih potreba bi bilo za moj okraj deset najuglednejših mož — katekumenov iz vsacega okrožja, ki bi bili nekako seme kristijanstva; potem še-le bi mogel pogosteje in skrbneje oskerbovati svoj okraj. Zatoraj bi bilo zelo želeto, ako bi se nabirali darovi za vzgojo vsaj de-

setih katekumenov iz vsacega okraja za perve potreščine, kar bi znašalo po 500 frankov za vsak okraj. Darovalci naj pomislijo, koliko zakladov si pridobé s svojimi darovi za nebeško domovino.

Osebe, ki hočejo vsaj jednega katekumena pridobiti, dovolj je da dajo jedenkrat za vselej 50 frankov. Kedor pa hoče vedno jednega katekumena vzdržavati, naj pošlje vsako leto 200 frankov itd.

Med vsemi poganskimi narodi na zemlji je japonski najbolj čverst in najbolj inteligenten, mnogo bolj kot sosednji mu narod kitajski. Sveti Frančišek Ksaverij, prvi apostelj njegov, nazival ga je: veselje svojega serca. Ako se spreoberne k sveti veri, upati je, da bode zelo vgodno vplival na sosednje narode ter zelo mnogo koristil sv. cerkvi.

Sklepam svoje pismo, prečastiti, priporočujoč se z narodom japonskim Vašej molitvi in svetim daritvam.

J. M. Corre m. p.

Razgled po svetu.

V Krakovem je bil 6. t. m. doveršen slavní katoliški shod. K sklepu je apost. nuncij Agliardi imel latinski ogovor, ktereга je grof Potocki poslušavcem pretolmačil, potem je Msgr. Agliardi dal apost. blagoslov.

Solnograd. Zbirke za katoliško univerzo v Solnogradu znašajo dozdej 146.853 gld. Hvaljeni so posebno tudi gg. bogoslovci več mest, da si veliko prizadevajo v prid tako koristne in potrebne naprave.

V Würzburgu se bode od 27. do 31. avgusta obhajal 40. veliki shod nemških katoličanov. Pred 16 leti je bil že ondi veliki katol. shod in katoličani se ga tudi zdaj serčno veselé, dasiravno mnogih verlih takratnih mož ne bo več, kakor so bili n. pr.: Frankenstein, Reichensperger, Monfang, Heinrich, Hergenrötter, Hettinger in drugi. Vabilo pravi: Blagoslavljajoč gledajo doli na naše djanje in prizadevanje, posvetovanje in sklepanje, na naše delo in molitev.

V Travniku v Bosni je prevzvišeni gospod nadškof dr. Stadler v praznik ss. Petra in Pavla prvim svojim 3 bogoslovcem podelil zakrament sv. mašničkovega posvečevanja. (Prihodnjič obširen dopis našega dopisn. g. M. T.).

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali serpan (julij).

a) Glavni namen:

Poklic v mašniški in redovni stan.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Manjka nam delavcev v vinogradu Gospodovem, manjka nam pervoboriteljev v boju, pomočnikov v zadregah in stiskah. Občine, iz katerih so sicer od roda do roda prihajale dolge versté svečenikov Gospodovih, ne dajejo jih sedaj že leta in leta nič več. Škofije, ki so sicer imele obilico, celo preveč duhovnikov, preskerbljene so sedaj z njimi komaj za silo; druge pa — in teh je velika večina, terpe veliko pomanjkanji delavcev Gospodovih. Tako pomanjkanje pa krije v sebi veliko nevarnost za vsako cerkev, katera na njem terpi; to je nekako oslavljenje, nekako pomanjkanje kervi. Ona sicer še živi, a sercé

ne deluje več takó kot prej: vse življensko delovanje je slabotno in brez vsake moči.

Dvomiti se ne more, da Gospod verže v svoji neskončni ljubezni in prevelikem usmiljenji dovoljno semena za duhovski in redovni poklic, kajti on dobro vé, da ga njegova cerkev potrebuje. No, tudi tu se godi takó, kakor z dobrim semenom sploh. Ne samó da hodi sovražnik, med tem ko mi spimo, ne da bi bedeli, ter zaseje med dobro seme plevela, kateri žito zaduši, temveč tudi mnogo žita pade na nerodovitna tla, na cesto, kjer se pohodi, na skalo, kjer sicer vzklije, a se skoro posuši, med ternje, kjer se zaduši. Imetje in veselje, lakomnost in pohlepnost po vživanji zatirajo vsako misel na višje stvari; poveršnost, raztresenost in lahkoživnost zabranijo pot vsaki resnosti; sovraštvo in zaničevanje, s katerim preganja frامasonstvo in judstvo, ki je dospelo do moči, čudovito složno duhovski in redovniški stan, strašijo in odvrčajo bolj slabe. Izven tega naložili so sovražniki Kristusovi narodom vojašk jarm, ki ovira kakor vse druge stanove, tako tudi duhovniškega in redovniškega radi svoje teže. In slednjič poskušajo še z brezversko šolo doseči svoj zadnji takó zaželeni cilj: popolnoma zatreti duhovski in redovniški stan in s tem tudi kerščanstvo v obče.

Proti temu povzdigajo že leta in leta mogočno svoj glas naši škofje, da se namreč število v svetišče Gospodovo poklicanih od dné do dné manjša; da je to jedna najnevarnejših ran na telesu svete cerkve Gospodove, ki kervavi od dné do dné in se je v nekaterih krajih res že čudovito razširila. Mnogi prosili so tedaj že s solzami svoje podložnike, naj z molitvijo ali kakorkoli lajšajo njihove pastirske skerbí in rane ter bolečine sv. cerkve, svoje zdihujoče in stokajoče cerkve. Kajti nebrojno duš se pogubi, ker manjka pastirjev in apostelnov. Mali želé si kruha, a ni ga bilo, ki bi jim ga bil dal.

(Konec nasl.)

* b) Posebni nameni.

23. **S. Apolonarj.** Posvečevanje duhovskega in redovniškega stanó. Katoliška stvar na severnem Češkem. Vternjeni boric Kristusovi in tisti, ki so zgubili pogum.

24. **S. Kristina.** Švedsko in Norveško. Nepreskerbljene sirote. Zanemarjene občine in šole. Pridobitev v resnici katoliških zdravnikov.

25. **S. Jakob apostelj.** Duhovnov posvečevanje. Škofje. Redovni generali. Gorečnost, krotkost in poterpljenje premnogim duhovnikom. Pravne zadeve.

26. **S. Ana.** Povernitev k staremu priprostemu, kerščanskemu rodniškemu življenju. Prostomiselnó navdane ženske. Ne-sečni zakoni in rodbine.

27. **S. Benon.** Benediktinski in avguštinski red. Zabranitev za npravnost nevarnih zabav in veselí. Pravi redovni duh, zadovoljnost, ljubezen in sloga. (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše de-

žele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dekle na krivem potu, da bi na prošnjo Naše ljube Gospé dosegla spoznanje za zveličanje duše. — Na očeh že dolgo nevarno bolna za pomoč na prošnje N. lj. Gospé in sv. Lucije. — Šolska mladina, da bi lepe izgledé dajala našemu narodu na počitnicah ter se odvernilo vsaktero pohujšanje. — Odvernenje hude ure in pogorišč, ter vgodna letina. — Zatrenje malopridnih časnikov in spreobrnjenje hudobnih pisataljev. — Neka družina v novo priporočena v dušnih in telesnih potrebah. —

Listek za raznoterosti.

Vincencijeva družba obhaja prihodnjo sredo (19. julija) praznik svojega patrona sv. Vincencija Pavljanskega s službo Božjo in skupnim sv. Obhajilom zjutraj ob šestih v Marijanišču; popoldne pa verši se tam ob šestih društvena skupščina. K obilni vdeležbi vabijo se vljudno gg. udje, prijatelji, družbini dobrotniki in dobrotnice.

Dr. Jarc.

V. č. g. Fr. Jančar, mašnik nemškega reda, je postal častni kamernik sv. Očeta.

V Šmartnu pod Šmarno goro je bil 25. junija slovesno vmeščen novi župnik č. g. Mih. Terček.

Svarilo. Solnograd. „Kirchenzeitg.“ piše, da se po „Unterthalu“ potika nekdo z imenom Antonio Salvi iz Rima, v duhovski obleki, in zbira pri duhovnih mašnih intencij. Pozvedeli pa so iz Rima, da ta človek še duhoven ni, temveč slepar, ki je bil že enkrat kaznovan zaradi sleparij. Ponarejenemu „Celebret“ naj nihče ne verjame in naj se ne dá slepiti.

V molitev in spomin pobožna družina Jak. Kocijanova v Zvonarskih ulicah št. 5 priporoča sorodnikom, prijateljem in znancem Heleno Kocijan, roj. Zabret, umerlo 9. jul. 1893.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerker: Iz Dolenje vasi 18 gld. 10 kr. — Iz Št. Vida pri Ljubljani 50 gld. — S Preddvora 16 gld. — Iz Spodnje Idrije 23 gld. — Od sv. Gregorija 15 gld. — S Kolvrata 31 gld. 15 kr. — Z Železnikov 18 gld. 18 kr. — Urša Ferjan 1 gld. — Z Št. Lamberta 9 gld. 32 kr. — S Černega verha nad Polhovim gradcem 10 gld. — Iz Černomlja 30 gld. — S Sel pri Šumbregu 45 gld. — Z Zaplane 21 gld. 90 kr. — S Tople Rebri 21 gld. 35 kr. — Iz Bohinjske Bistrice 32 gld. — Lenka Babnik 60 kr. — Iz Vrem 5 gld. — Iz Godoviča 16 gld. — S Ternja 8 gld. 63 kr. — Iz Dobropolja 15 gld. — Iz Polja pri Ljubljani 42 dld. 20 kr. — S Spitaliča 59 gld. 54 kr. — Č. župnijski vrad v Zatičini 12 gld. 63 kr.

Za dijaško mizo: G. I. Sajé, učitelj 1 krono. — Dve osebi 40 kr. — V. č. g. župnik zlatomašnik J. Habé 5 gld. — Janez Stanovnik 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Št. Jerneja č. gosp. župnik Fettich pl. Frankheim 9 gld. — Iz Mirne 40 gld. — Č. g. Josip Kos, duhov. na Selih 11 gld. 24 kr.

Za pogorelce v Škofji Loki: (v Karlovcu.) Neim. 2 gld.

Za sv. Očeta: Z Mirne 2 gld.

Za cerkev v Ternji: Apol. Gerčar 2 gld.

Za razne misijone: Neimen. dobrotnik 90 gld.